

»Det gælder Rosalie,« sagde Doktoren. »Det er om hende, jeg maa tale med dig.«

Ved Lyden af sin afdøde Kærestes Navn drejede Præsten sig om mod Broderen med et Udtryk som En, der aner en Fare.

»Hvad vil du sige om Rosalie?«

»Jeg har noget at fortælle dig, Johannes, og du maa være forberedt paa, at det vil gøre dig meget bedrøvet. Du husker nok, at jeg paa Rosalies Dødsdag blev kaldt til Kolding, og at jeg sammen med gamle Distriktslæge Hansen foretog Ligsynet. Men du veed ikke, og du har ikke kunnet vide, at vores Erklæring om Ulykken ikke var helt korrekt. I hvert Fald var den ikke fuldstændig. Det vidste vi nu heller ikke selv, da vi udstedte den. Først bagefter — ja, Johannes, nu maa du være ganske rolig — først bagefter fik jeg Oplysninger ihænde, som desværre gjorde det utvivlsomt, at —«

Præsten havde langsomt rejst sig. Han støttede sig med Haanden til Bordet og var hvid som en Dødning.

»Hvad er din Hensigt med alt det, du sidder der og fortæller. Mener du, at Rosalies Død ikke var et Ulykkestilfælde?«

Doktoren blev som slaaet paa Munden af Forbavelse. En uhyggelig Tanke foer ned i ham: Han har vidst det!